

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W POZNANIU**

ul. Zielona 8, 61-851 Poznań
Tel. (61) 852-15-17, 852-77-50, Fax (61) 851-86-44
E-mail: poznan@uokik.gov.pl

Poznań, dnia 21 maja 2014r.

RPZ-61/41/13/JM

DECYZJA nr RPZ 4/2014

Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz.U. z 2013r. poz. 267) w zw. z art. 83 oraz art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko „Agencji Inwestycyjnej” Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

umarza się postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczęte w związku z podejrzeniem stosowania przez „Agencję Inwestycyjną” Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, określonej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na stosowaniu we wzorcu umowy deweloperskiej postanowienia, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, o treści:

Nabywca zobowiązuje się w umowie przyrzeczonej udzielić pełnomocnictwa deweloperowi do zarządzania nieruchomością wspólną, w tym administrowania budynkiem w jej imieniu; obsługa administracyjna będzie obejmować między innymi: zapewnienie wywozu śmieci, dbałość o czystość klatek schodowych, piwnic i otoczenie budynku, oświetlenie klatek schodowych i terenu zewnętrznego, ubezpieczenie budynku i zapewnienie użytkowania lokali, instalacji oraz urządzeń zgodnie z wymogami przepisów prawa budowlanego (§ 10 ust. 11).

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatura w Poznaniu (dalej: Prezes Urzędu) wszczął z urzędu postępowanie wyjaśniające mające na celu zbadanie stopnia przestrzegania przez deweloperów przepisów ustawy z dnia 16 września 2011r. o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego (Dz.U. Nr 232 poz. 1377), z uwzględnieniem stosowania przez deweloperów w obrocie konsumenckim postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego. W ramach postępowania kontrolą objęto m.in. działania „Agencji Inwestycyjnej” Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu (dalej: Spółka).

W toku postępowania Prezes Urzędu przeanalizował wzorce umów, które Spółka wykorzystuje w obrocie konsumenckim. Prezes Urzędu ustalił, że zamieszczone we wzorcu umowy deweloperskiej Spółki postanowienie § 10 ust. 11 może być tożsame z klauzulami uznanymi przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: SOKiK) za niedozwolone i wpisanymi do rejestru niedozwolonych postanowień umownych m.in. w pozycjach: 893, 1389 i 2476.

Mając na uwadze powyższe, postanowieniem z dnia 15 listopada 2013r. Prezes Urzędu wszczął przeciwko Spółce postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w związku z podejrzeniem stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, określonej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na stosowaniu we wzorcu umowy deweloperskiej postanowienia, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, o treści: *Nabywca zobowiązuje się w umowie przyrzeczonej udzielić pełnomocnictwa deweloperowi do zarządzania nieruchomością wspólną, w tym administrowania budynkiem w jej imieniu; obsługa administracyjna będzie obejmować między innymi: zapewnienie wywozu śmieci, dbałość o czystość klatek schodowych, piwnic i otoczenie budynku, oświetlenie klatek schodowych i terenu zewnętrznego, ubezpieczenie budynku i zapewnienie użytkowania lokali, instalacji oraz urządzeń zgodnie z wymogami przepisów prawa budowlanego.*

Spółka, zawiadomiona o wszczęciu postępowania administracyjnego, nie ustosunkowała się do postawionego zarzutu. W odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu, pismem z dnia 31 marca 2014r. Spółka poinformowała m.in., że natychmiast po otrzymaniu w dniu 19 listopada 2013r. zawiadomienia o wszczęciu postępowania zaprzestała stosowania zakwestionowanego postanowienia, zmieniając jego treść. Spółka wskazała jednocześnie, że gdyby interpretacja ww. postanowienia została dokonana z uwzględnieniem pkt 7 § 10 wzorca, to zarzut o stosowaniu niedozwolonej klauzuli nie powinien się ostać. Jak zaznaczyła, w postanowieniu tym informuje nabywcę, że będzie sprawować zarząd nieruchomością wspólną zgodnie z ustawą z dnia 24 czerwca 1994r. o własności lokali (j.t. Dz.U. z 2000r. Nr 80, poz. 903 ze zm.), do czasu podjęcia stosownej uchwały przez wspólnotę. Spółka wyjaśniła, że od początku działalności polegającej na administrowaniu i zarządzaniu nieruchomością wspólną nie otrzymywała pełnomocnictw bezterminowych. Jej celem było wyłącznie uzyskanie pełnomocnictwa na czas określony, do czasu podjęcia uchwały przez wspólnotę tak, by w pierwszym okresie funkcjonowania nieruchomości zapewnić klientom pomoc we właściwym zorganizowaniu i zarządzaniu nieruchomością wspólną, do czasu ukonstytuowania się wspólnoty mieszkaniowej i wyboru zarządu spośród współwłaścicieli. Spółka poinformowała ponadto, że zakwestionowane postanowienie jest wynikiem niedopatrzenia kancelarii notarialnej, która na jej zlecenie przygotowywała wzór umowy deweloperskiej na podstawie jej wzorca umowy przedwstępnej. Kancelaria skróciła bowiem stosowany przez nią zapis uznając go jedynie za informujący nabywcę o konieczności udzielenia pełnomocnictwa, a zasadę sprawowania zarządu i administrowania uregulowała w punkcie wcześniejszym, na czas określony do momentu podjęcia stosownej uchwały przez wspólnotę. Jako dowód braku woli stosowania klauzul niedozwolonych Spółka przedłożyła umowę deweloperską zawartą w dniu 20 czerwca 2013r. w innej kancelarii notarialnej, z której wynika, że udzielone jej pełnomocnictwo do zarządzania nieruchomością wspólną dotyczy okresu nie dłuższego niż do dnia podjęcia stosownej uchwały przez wspólnotę w sprawie sprawowania zarządu nieruchomością wspólną.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

„Agencja Inwestycyjna” Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu została wpisana do rejestru przedsiębiorców KRS pod numerem 0000053064. Przedmiotem jej działalności są m.in. roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieszkalnych (dowód: odpis z rejestru KRS- k. 125- 133 akt).

W obrocie z konsumentami Spółka wykorzystuje wzorce umów, w tym wzorzec umowy deweloperskiej dotyczący inwestycji: os. Stefana Batorego 41A. Zgodnie z tym wzorcem Spółka zawiera umowy z konsumentami od dnia 29 kwietnia 2012r.

Prezes Urzędu ustalił, że w ww. wzorcu Spółka zamieściła postanowienie o treści: *Nabywca zobowiązuje się w umowie przyrzeczonej udzielić pełnomocnictwa deweloperowi do zarządzania nieruchomością wspólną, w tym administrowania budynkiem w jej imieniu; obsługa administracyjna będzie obejmować między innymi: zapewnienie wywozu śmieci, dbałość o czystość klatek schodowych, piwnic i otoczenie budynku, oświetlenie klatek schodowych i terenu zewnętrznego, ubezpieczenie budynku i zapewnienie użytkowania lokali, instalacji oraz urządzeń zgodnie z wymogami przepisów prawa budowlanego* (dowód: pismo Spółki z dnia 20 maja 2013r.- k. 4- 6 akt, § 10 ust. 11 wzorca umowy deweloperskiej załączonego do ww. pisma- k. 52- 71 akt).

We wzorcu tym zamieszczono ponadto postanowienie o treści: *Deweloper sprawować będzie zarząd nieruchomością wspólną zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali (Dz.U. 00.80.903 ze zmianami) do czasu podjęcia stosownej uchwały przez Wspólnotę* (dowód: § 10 ust. 7 wzorca umowy deweloperskiej załączonego do pisma Spółki z dnia 20 maja 2013r.- k. 52- 71 akt).

W toku postępowania Spółka poinformowała o zmianie postanowienia § 10 ust. 11 wzorca niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu niniejszego postępowania i nadaniu mu brzemienia: *Nabywca zobowiązuje się w umowie przyrzeczonej udzielić pełnomocnictwa Deweloperowi do zarządzania nieruchomością wspólną, w tym administrowania budynkiem w jego imieniu, do czasu podjęcia przez Wspólnotę stosownej uchwały określającej sposób zarządu nieruchomością wspólną; obsługa administracyjna będzie obejmować między innymi: zapewnienie wywozu śmieci, dbałość o czystość klatek schodowych, piwnic i otoczenie budynku, oświetlenie klatek schodowych i terenu zewnętrznego, ubezpieczenie budynku i zapewnienie użytkowania lokali, instalacji oraz urządzeń zgodnie z wymogami przepisów prawa budowlanego* (dowód: pismo Spółki z dnia 31 marca 2014r.- k. 205- 206 akt, § 10 ust. 11 wzorca umowy deweloperskiej załączonego do ww. pisma- k. 232- 252 akt).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Stosownie do art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Art. 24 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego.

Stwierdzenie tej praktyki wymaga spełnienia dwóch przesłanek: bezprawności działania przedsiębiorcy i naruszenia zbiorowego interesu konsumentów.

W świetle utrwalonego orzecznictwa sądowego, Prezes Urzędu może przypisać stosowanie praktyki określonej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przedsiębiorcy, który nie był stroną postępowania sądowego zakończonego wpisaniem danej klauzuli do rejestru niedozwolonych postanowień umownych. Dla uznania określonej klauzuli za niedozwolone postanowienie umowne wystarczy ustalenie, że mieści się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru. Nie jest przy tym konieczna literalna zgodność

porównywanych klauzul. Czynnikiem przesądającym o podobieństwie klauzul powinien być bowiem zamiar, cel, jakiemu ma służyć kwestionowane postanowienie. Jeśli cel utworzenia spornej klauzuli odpowiada celowi sformułowania klauzuli uznanej za niedozwoloną, obydwa zapisy można uznać za tożsame. Stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru, która wywołuje takie same skutki godzi tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej co wpisana do rejestru (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie w z dnia 2 grudnia 2005r. sygn. akt VI ACa 760/05, wyrok SOKiK z dnia 25 maja 2005r. sygn. akt XVII Ama 46/04, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2006r. sygn. akt III SZP 3/2006).

Dla wykazania tożsamości klauzul nie jest więc konieczna dokładna, literalna zbieżność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej. Niedozwolone są również takie postanowienia wzorców umów, które mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru, których treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną wykładnię.

W prowadzonym postępowaniu Prezes Urzędu zakwestionował postanowienie wzorca umowy deweloperskiej Spółki przewidujące, że: *Nabywca zobowiązuje się w umowie przyrzeczonej udzielić pełnomocnictwa deweloperowi do zarządzania nieruchomością wspólną, w tym administrowania budynkiem w jej imieniu; obsługa administracyjna będzie obejmować między innymi: zapewnienie wywozu śmieci, dbałość o czystość klatek schodowych, piwnic i otoczenie budynku, oświetlenie klatek schodowych i terenu zewnętrznego, ubezpieczenie budynku i zapewnienie użytkowania lokali, instalacji oraz urządzeń zgodnie z wymogami przepisów prawa budowlanego.*

Wstępna ocena tego postanowienia uzasadniała podejrzenie, że może być tożsame z klauzulami wpisanymi do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w pozycjach: 893, 1389 i 2476. Pierwsza z wymienionych klauzul, uznana za niedozwolone postanowienie umowne wyrokiem SOKiK z dnia 18 maja 2005r. sygn. akt XVII Amc 86/03, wskazuje, że: *„Sprzedający zobowiązuje się prowadzić odpłatnie, na koszt mieszkańców i z ich upoważnienia, administrację budynku przez 36 miesięcy od daty przekazania budynku do eksploatacji. Kupujący podpisując niniejszą Umowę upoważnia Sprzedającego do powyższych czynności. Po upływie tego terminu sposób administracji zostanie ustalony przez Właścicieli mieszkań w trybie wynikającym z ustawy z dnia 24 czerwca 1994r. o własności lokali (Dz.U. Nr 85, poz. 388)”*.

Druga z klauzul, uznana za niedozwoloną wyrokiem SOKiK z dnia 5 grudnia 2006r. sygn. akt XVII Amc 126/05, przewiduje, że: *„Przez okres trzech lat od powstania Wspólnoty Mieszkaniowej Edbud będzie sprawował odpłatnie funkcję Zarządcy i Administratora budynku we własnym zakresie lub zleci to osobie trzeciej. W tym okresie Nabywca ma obowiązek pokrywania wszelkich kosztów utrzymania lokalu i nieruchomości wspólnej, m.in. kosztów zarządu, administracji, ogrzewania, wywozu śmieci, wody, ścieków, energii elektrycznej, ochrony budynku i innych koniecznych opłat eksploatacyjnych, do czasu przyjęcia planu gospodarczego w wysokości średnich cen rynkowych dla Warszawy a następnie według planu gospodarczego z uwzględnieniem wynagrodzenia za zarządzanie ustalonego w umowie przeniesienia własności”*.

Na mocy wyroku SOKiK z dnia 30 marca 2009r. sygn. akt XVII Amc 124/07 do rejestru wpisana została z kolei ostatnia z ww. klauzul, o treści: *„§ 4 pkt 6 Przedwstępnej umowy sprzedaży: Do czasu sprzedaży wszystkich lokali mieszkalnych w w/w obiekcie budowlanym zarząd nieruchomością wspólną pełnić będzie realizator lub podmiot przez niego wskazany, którego wynagrodzenie odpowiadać będzie siedmiu cenom rynkowym z obszaru dzielnicy Białoleka”*.

Orzekając o abuzywności przytoczonych klauzul SOKiK uznał za niedopuszczalne zastrzeżenie sobie przez przedsiębiorcę uprawnienia do administrowania nieruchomością wspólną przez okres 3 lat (pozycje: 893 i 1389 rejestru) bądź przez nieograniczony żadnym terminem okres czasu (do czasu sprzedaży wszystkich lokali, co może nigdy nie nastąpić-

pozycja: 2476 rejestru). SOKiK stwierdził, że w ten sposób przedsiębiorca, wykorzystując swoją przewagę kontraktową istniejącą w chwili zawierania umowy, pozbawia konsumentów swobody wyboru kontrahenta w zakresie administrowania nieruchomością, narzucając korzystanie ze swoich usług. W konsekwencji konsument zmuszony jest do korzystania z usług przedsiębiorcy nawet w sytuacji, gdy nie będzie mieć zaufania do jego rzetelności lub gdy żądane przez przedsiębiorcę wynagrodzenie będzie znacząco wyższe od cen rynkowych. SOKiK wyraził opinię, że właściciele lokali mają prawo powierzyć zarząd nad nieruchomością deweloperowi bądź jakemukolwiek innemu podmiotowi, a decyzja w tym zakresie należy wyłącznie do nich. SOKiK uznał, że takie klauzule uniemożliwiają konsumentowi korzystanie z uprawnień właścicielskich określonych w ustawie z dnia 24 czerwca 1994r. o własności lokali (j.t. Dz.U. z 2000r. Nr 80, poz. 903 ze zm.). Powoduje to, że są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interes konsumenta w rozumieniu art. 385¹ § 1 Kodeksu cywilnego.

Nie budzi wątpliwości, że zakwestionowane postanowienie, podobnie jak wymienione klauzule niedozwolone, zobowiązuje konsumenta do powierzenia zarządu nieruchomością wspólną deweloperowi. Na podstawie jego treści można także wnioskować, że udzielone Spółce przez konsumenta pełnomocnictwo do sprawowania zarządu nie jest ograniczone żadnym terminem. Analiza porównawcza treści ww. postanowienia z treścią powołanych klauzul z rejestru niewątpliwie może wskazywać na ich tożsamość. Zdaniem Prezesa Urzędu, w rozpatrywanej sprawie należy jednak dodatkowo wziąć pod uwagę treść § 11 ust. 7 wzorca umowy deweloperskiej, który również reguluje kwestie związane z zarządem nieruchomością wspólną. Postanowienie to precyzuje, że *Spółka sprawować będzie zarząd nieruchomością wspólną zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali (Dz.U. 00.80.903 ze zmianami) do czasu podjęcia stosownej uchwały przez Wspólnotę.*

Wykładnia obydwu postanowień prowadzi do wniosku, że w niniejszym przypadku nie można uznać, że poprzez nałożone na konsumenta zobowiązanie do udzielenia Spółce pełnomocnictwa do zarządu nieruchomością wspólną, konsument został pozbawiony swobody wyboru kontrahenta w zakresie administrowania nieruchomością. Uwzględnienie obydwu postanowień nie pozwala również na stwierdzenie, że konsument został pozbawiony możliwości korzystania z uprawnień wynikających z przepisów obowiązującej ustawy o własności lokali. Konsument jest wprawdzie zobowiązany do udzielenia Spółce pełnomocnictwa do zarządzania nieruchomością wspólną, niemniej jednak w oparciu o ww. pełnomocnictwo Spółka może sprawować zarząd tylko do chwili podjęcia uchwały przez wspólnotę mieszkaniową, tj. ogół właścicieli, których lokale wchodzi w skład nieruchomości (por. art. 6 w zw. z art. 18 ust. 2a ustawy o własności lokali). Skutkuje to uznaniem, że zarówno o zmianie sposobu zarządu nieruchomością wspólną, jak i terminie, w jakim to nastąpi mogą swobodnie decydować konsumenci- właściciele lokali tworzący wspólnotę. Zastosowanie zakwestionowanego postanowienia nie wywołuje zatem negatywnych dla konsumentów skutków, do których odwołał się SOKiK przesądzając o abuzywności przytoczonych powyżej klauzul z rejestru, a więc narzucenia korzystania z usług dewelopera nawet, gdy właściciele lokali nie będą mieć zaufania do jego rzetelności bądź gdy żądane przez niego wynagrodzenie będzie znacząco wyższe od cen rynkowych.

Kompleksowa ocena regulacji wzorca umowy deweloperskiej Spółki nie pozwala tym samym na stwierdzenie, że zakwestionowane postanowienie, pomimo zbieżności treści, faktycznie mieści się w hipotezach klauzul niedozwolonych. Niemożność wykazania bezprawności praktyki Spółki wynikającej ze stosowania niedozwolonego postanowienia umowy powoduje, że zbędne stało się wykazanie drugiej przesłanki zarzuconej jej praktyki, tj. naruszenia zbiorowego interesu konsumentów.

Podstawę rozstrzygnięcia Prezesa Urzędu stanowi art. 105 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie z tym przepisem, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje

decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części. W wyroku z dnia 24 kwietnia 2003 r. sygn. akt III SA 2225/01 Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził m.in. że przesłanka bezprzedmiotowości występuje, gdy brak jest podstaw prawnych do merytorycznego rozstrzygnięcia danej sprawy w ogóle bądź nie było podstaw do jej rozpoznania w drodze postępowania administracyjnego. Bezprzedmiotowość postępowania oznacza brak któregoś z elementów stosunku materialnoprawnego, skutkującego tym, iż nie można załatwić sprawy przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Jest to orzeczenie formalne, kończące postępowanie bez jego merytorycznego rozstrzygnięcia. Bezprzedmiotowość wynika z przyczyn podmiotowych lub przedmiotowych (...). Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego to brak przedmiotu postępowania. Tym przedmiotem jest zaś konkretna sprawa, w której organ jest władny i jednocześnie zobowiązany rozstrzygnąć na podstawie przepisów prawa materialnego o uprawnieniach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu.

Należy podkreślić, że okoliczności stanowiące podstawę do umorzenia postępowania mogą pojawić się zarówno przed wszczęciem postępowania, jak i w jego trakcie. Przepis art. 105 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego znajdzie zastosowanie również wówczas, gdy przesłanka czyniąca postępowanie bezprzedmiotowym istniała już w chwili jego wszczęcia, ale stała się organowi znana dopiero w toku postępowania administracyjnego.

Zdaniem Prezesa Urzędu, taka właśnie sytuacja występuje w niniejszej sprawie. Dopiero w trakcie prowadzonego postępowania administracyjnego Prezes Urzędu stwierdził, że podejrzenia dotyczące stosowania przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów nie są uzasadnione. Stwierdzenie to wyklucza możliwość dalszego prowadzenia przeciwko Spółce postępowania administracyjnego, a w konsekwencji- wydania decyzji merytorycznej.

Z uwagi na powyższe, Prezes Urzędu orzekł jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego- od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwóch tygodni od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

z upoważnienia Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury UOKiK w Poznaniu
Jarosław Krüger

Otrzymuje:

„Agencja Inwestycyjna” Sp. z o.o.
Os. Bolesława Chrobrego 117
60-681 Poznań